

[Lis Groes.]

at bureauerne ikke holder sig strengt til økonomiske oplysninger, men bevæger sig ind på privatlivets område — giver oplysninger om religiøse forhold og ægteskabelige forhold — vækker dyb bekymring.

Det er jo ikke alene faren ved en negativ vurdering, der kan ængste. Usikkerhedsfølelsen over for oplysningsbureauernes virksomhed gælder også, når der er positive oplysninger. Det kan være galt, hvis man bygger sine oplysninger på, hvad naboen har sagt. Men det er ikke meget bedre, hvis man bygger oplysningerne på, hvad den pågældende selv mener. Det kan jo blive lidt farvet af skønmaleri fra hans side.

Det spørgsmål, jeg gerne vil bede den højtærede minister undersøge, er, om han ikke burde benytte sig af den ret, jeg har forstået ministeren har til at udstede et cirkulære, der kunne give faste regler for bureauernes virksomhed. Var det ikke rimeligt at forlange godkendelse af de skemaer, der anvendes? Var det ikke rimeligt at afgrænse, hvilke oplysninger det kan være relevant at komme med? Og var det ikke naturligt, at der blev givet faste retningslinjer for, hvordan disse oplysninger kan indhentes? Bør vi ikke også sikre en ajourføring, så vi får den størst mulige sikkerhed for, at de oplysninger, der indhentes i disse bureauer, også er rigtige?

Det er jo ikke så længe siden, vi i dette høje ting beskæftigede os med politiets hemmelige kartoteker, og det lykkedes at få skabt et kontrolorgan for at sikre som misbrug. Jeg tror, det ville tjene retssikkerheden i befolkningen, om man fremover skabte faste rammer omkring de private oplysningsbureauers virksomhed. Jeg har forstået, at professor Rasting har været inde på lignende tanker, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede justitsminister: kan vi forvente et initiativ fra hans side?

Justitsministeren (*K. Axel Nielsen*): I anledning af det ærede medlems spørgsmål vil jeg gerne først henlede opmærksomheden på, at oplysningsbureauerne er omfattet af loven af 3. marts 1948 om ydelse af juridisk bistand samt om inkasso- og detektivvirksomhed m. v., den såkaldte vinkelskriverlov. Dette betyder imidlertid ikke, at oplysnings-

bureauernes virksomhed er undergivet nogen mere omfattende regulering. Et oplysningsbureau kan begynde sin virksomhed uden forudgående tilladelse, godkendelse eller registrering, og loven indeholder ikke nærmere regler om, på hvilken måde virksomheden må udøves, eller hjemmel for, at ministeren kan fastsætte sådanne regler. Der er altså ikke mulighed for, at jeg ved et cirkulære kan give de bestemmelser, som det ærede medlem omtalte.

Af lovens bestemmelser skal jeg nævne følgende. Politiet kan kræve sig forelagt bestemt angivne oplysninger om driften af virksomhederne samt stille nærmere angivne krav om bogføring. Endvidere har politiet — for at kunne påse, at loven og pålæg i henhold til loven overholdes — adgang til virksomhedens lokaler, forretningsbøger og papirer. Endelig skal jeg omtale lovens § 3; hvorefter en person ved dom kan frakendes retten til at drive oplysningsbureau, hvis det på grund af foreliggende oplysninger om økonomiske forhold eller borgerlig vandel må anses for betænkeligt, at vedkommende driver den pågældende virksomhed.

Hertil kan jeg så føje, at den, der driver oplysningsbureau, kan blive ansvarlig til straf og mortifikation efter straffelovens regler om ærefornærmelse og kan pådrage sig erstatningsansvar efter almindelige erstatningsregler.

Den konkrete sag, som det ærede medlem sigtede til, giver efter min mening ikke i sig selv anledning til at gennemføre almindelige foranstaltninger vedrørende oplysningsbureauerne. Selv den mest vidtgående kontrolordning vil ikke kunne hindre uheldige forhold i enkelttilfælde.

Afgørelsen af, om en nærmere regulering af oplysningsbureauers virksomhed er påkrævet, må bygge på en mere almindelig vurdering af denne virksomhed. Jeg tror, det er rigtigt at søge tilvejebragt det nødvendige grundlag for en sådan vurdering, og har derfor besluttet at tage initiativ hertil. Spørgsmålet er vigtigt. På den ene side udfører oplysningsbureauer utvivlsomt et arbejde af stor værdi for forretningslivet og for pengeinstitutter. På den anden side udføres dette arbejde på et område, hvor muligheden for, at der påføres personer skade, er betydelig.